

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 31

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἀδύνατο! φώναξε ὁ Φραγκίσκος.

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο!

Κι' ἀληθινά, τὸ προαίτημα τοῦ μηχανικοῦ δὲν βγήκε ψεύτικο. Δὲν εἶχαν περάσει εἴκοσι χιλιόμετρα, κι' ὁ δρόμος ἦταν τώρα γεμάτος λάσπες. Ὑστερα συνάντησαν ἕλλη καὶ ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ προχωρήσῃ τ' αὐτοκίνητο. Κατέβηκαν καὶ μπήκαν στὰ νερά ἕως τοὺς ἀστραγάλους.

— Μήτε βαρκούλα πουθενά! ἔκαμε ὁ μηχανικὸς κοιτάζοντας τριγύρω του.

Νύχτωνε ὁλοένα καὶ νύχτωνε γρήγορα, γιατί στίς αὐτὲς ἡ νύχτα διαδέχεται ἀπότομα τὴν ἡμέρα. Ὡστε θάμεναν ἐκεῖ καὶ θὰ τοὺς ἐπιαναν σὰν τὸ ἐλάφι, ποὺ τὸμπλεζαν μέσα στὰ νερά; Ὁχι, ἔπρεπε ν' ἀγωνιστοῦν ὡς τὰ τελευταῖα!

Μέσα στὴ λίμνη, ποὺ ἡ ὄχθη τῆς βρισκόταν λίγα βήματα πρὸ ἐκεῖ, ἔπλεε ἕνας πολὺ χοντρός κορμὸς δέντρου. Ὁ μηχανικὸς, καθὼς τὸν εἶδε, σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἐμπρός! Ὁ κορμὸς αὐτὸς θὰ μᾶς χρησιμεύσει γιὰ βάρκα!

Μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ γλυτώσουν τὸ μηχανήμα καὶ τὸ χειρόγραφο. Ἐκλείσαν τὰ χαρτιά μέσα στὸ κουτί, ἀνέβασαν τὸ κουτί πάνω σ' ἕνα πελώριο δέντρο καὶ τὸκρυψαν μέσα στὰ κλαδιά του. Τὸ δέντρο αὐτὸ ἦταν μοναχικὸ μέσα στὴ λίμνη κι' εὐκολα θὰ τὸ ἀναγνώριζαν. Ὑστερα σκαρφάλωσαν κι' οἱ τρεῖς πάνω στὸν κορμὸ ποὺ ἔπλεε μέσα στὴ λίμνη, ἀφοῦ πῆραν μαζί τους καλάμια, ποὺ θὰ τοὺς χρησίμευαν γιὰ κουπιά.

Τὸ σχέδιο τοῦ μηχανικοῦ ἦταν νὰ σπρώξουν τὴν παράξενη σχεδία τοὺς ὡς πού νὰ συναν-

τήσουν τὸ ποτάμι, κι' ἀπὸ κεῖ ν' ἀφίσουν νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Κάπου θὰ βρισκόταν ἕνα χωριουδάκι. Ἐκεῖ θὰ δοῦναι καὶ θὰ ζητοῦσαν τὴ φιλοξενία τῶν κατοίκων. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν βέβαια ἐξυπνο. Μὰ βλέπετε, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶχε λογαριάσει τὸ πείσμα καὶ τὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς φτάσει.

Μιὰ ὥρα εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἀρχίσει τὸ θαλάσσιον ταξίδι τους, ὅταν ἄκουσαν φωνὲς καὶ κρότο καλαμιῶν ποῦσπαζαν.

— Ἐρχονται! φώναξε ὁ Φραγκίσκος, ποὺ, μέσα στὸ μισοσκόταδο, εἶχε

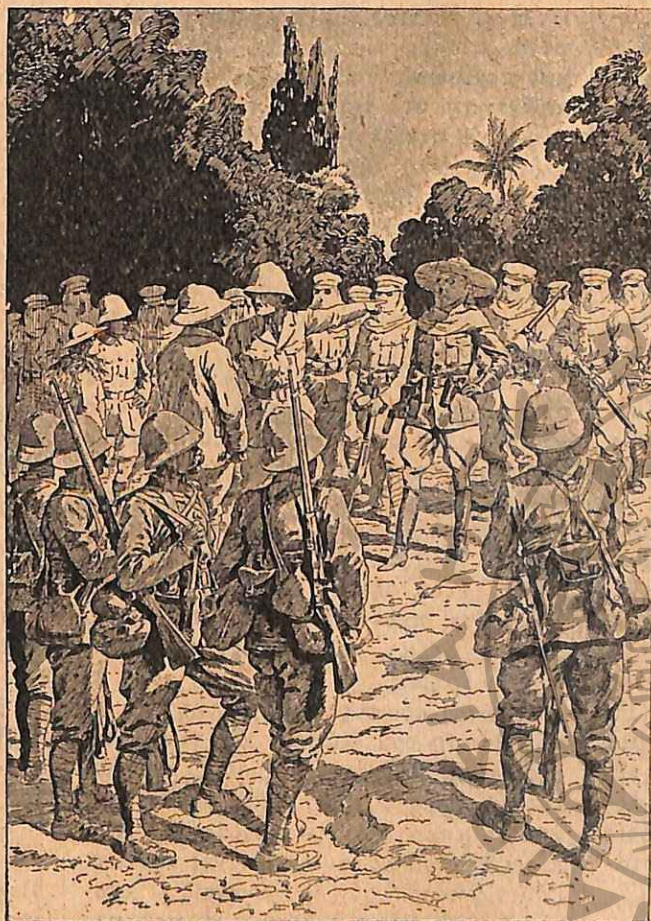
διακρίνει τὸ λευκὸ καπέλλο τῆς μὲς Μαργκαρετ πάνω σ' ἕναν ἐλέφαντα, ποὺ πήγαινε πρῶτος στὴ συνοδεία.

Οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐλογάριαζαν καθόλου τὸ νερό, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν κοιλιὰ τους καὶ προχωροῦσαν ἀργὰ μὰ σταθερά. Οἱ τρεῖς φίλοι μας κατάλαβαν ὅτι σὲ λίγα λεπτά θὰ ἦταν πιασμένοι. Τότε ὁ Φραγκίσκος θυμήθηκε ἕνα παιγνίδι ποὺ ἔκαναν τὰ Μασσαλιωτόπουλα, ὅταν ἔπαιρναν τὸ μπάνιο τους στὸ γιολό. Βουτοῦσαν, κρατώντας στὸ στόμα ἕνα καλάμι, ποὺ ἔδωκεν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό καὶ χρησίμευε γιὰ ν' ἀνασαίνουν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μποροῦσαν νὰ μένουν κάτω ἀπ' τὸ νερό ὅσην ὥρα ἤθελαν.

Ὁ μηχανικὸς βρῆκε ἀξιοθαύμαστη τὴν ἰδέαν τοῦ παιδιοῦ. Μήπως ἄλλωστε ὑπῆρχε κι' ἄλλος τρόπος νὰ γλυτώσουν αὐτὴ τὴ στιγμή; Ἐκοψε μὲ τὸ σουγιά του τρία καλάμια ὡς ἕνα μέτρο μῆκος, τὰ τρύπησε στοὺς κόμπους κι' ἔδωσε ἀπὸ ἕνα στὸ κάθε παιδί. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἀρχηγὸς ἔμελλε νὰ τοὺς διακρίνει, ἀφῆθησαν κι' οἱ τρεῖς νὰ πάνε στὸν πάτο, μὲ τὸ καλάμι τους στὸ στόμα.

Ἐμειναν μισὴ ὥρα πάνω-κάτω ἔτσι, ἀνασαίνοντας μὲ ἀρετὴν εὐκολία μὲ τὸ πρωτόγονο αὐτὸ μέσο. Ὅταν ὁ Φραγκίσκος νὰ βγάλῃ ἔξω τὸ κεφάλι, ἄφισε μιὰ φωνὴ θριάμβου: Ἦταν βαθεῖα νύχτα πιά κι' ἐκεῖ κάτω, μακρὰ, πολὺ μακρὰ, φαινόταν ἀναμμένοι δαυλοὶ ποὺ ἐφευγαν. Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς κι' ἡ συνοδεία του, ποὺ εἶχαν φάξει ἀδικὰ διητὴ λίμνη.

Ὁ μηχανικὸς καὶ τὰ παιδιὰ βγήκαν ἀπὸ τὰ νερά κι' ἀνέβηκαν πάνω στὸ δέντρο, ὅπου εἶχαν κρυμμένο τὸ μηχανήμα. Ἐκεῖ πέρασαν τὴ νύχτα τους, ὅχι βέβαια καὶ πολὺ εὐχάριστα μὲ τὰ μουσκεμμένα ρούχα τους· ἀλλὰ ἦταν τόσο εὐτυχεσμένοι ποὺ

«Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ περίμενε ἀπαθὴς...» (Σελ. 247, στ. α').

είχαν ξεφύγει από τα νύχια της τρομερής εκείνης γυναίκας, ώστε δεν αισθάνονταν τις παροδικές αυτές στενοχώριες.

Επιτέλους ήταν ελεύθεροι, ναι, ελεύθεροι! Κι' είχαν μαζί τους και το πολύτιμο μηχανήμα!

Αύριο κιόλας θαδρίσκαν μια βάρκα, που θα τους έβγαζε σε οποιοδήποτε χωριό της γαλλικής κυριαρχίας, και θα πήγαιναν ίσα στον κυβερνήτη να καταγγείλουν την τρομερή αυτή συμμορία του Σιδερένιου Χερριού, που τώρα ήξεραν όλα τα μυστικά της.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η φιλοξενία του κ. Σαβουρώ

— Πλέυ!

— Ρήντυ!

Τέσσερα παιδιά έπαιζαν τένις μέσα σ' ένα πάρκο. Το «τερραίν» δεν ήταν και πολύ όμορφο, γιατί το πάρκο είχε μείνει στη διάθεση μιας φυσικής βλάστησης. Αλλά τί μας νοιάζει: Μέσα στα τέσσερα αυτά παιδιά, ξαναβρίσκουμε τους δυο παλιούς μας φίλους, το Φραγκίσκο και τη Λούση, που παίζουν με δυο άλλα κορίτσια, που ήταν ντυμένα κάπως παράξενα: πάνω από τις κατάλευκες φούστες, φορούσαν ριχτό ένα μανδύα ανατολίτικο.

Μά πώς άραγε ή κόρη του κ. Καρινού κι' ο μικρός της φίλος, που τους άφίσαμε σκαρφαλωμένους πάνω σ' ένα δέντρο, μέσα σε μια έρημη λίμνη, έπαιζαν σήμερα ήσυχα-ήσυχα, ρίχνοντας άσπρες μπάλλες με τη ρακέτα, στον κήπο του διοικητή του ευρωπαϊκού σταθμού του Νταλά;

Αυτό θα το ιδούμε άμέσως.

Είχε περάσει ένας μήνας πάνω-κάτω από την ήμερα που ο μηχανικός, με τη βοήθεια του Φραγκίσκου, είχε τόσο επιδέξια καταφέρει να το σκάσει από τη φυλακή της μίς Μαργκαρέτ. Μέσα σ' αυτό το μήνα, είχε διασχίσει το διάστημα που χωρίζει το Άγκνρ από το Λάγκ-Μπιάν. Αυτό βρίσκεται στο Νότιο Αννάμ.

Στην αρχή, ο κ. Καρινού σκέφθηκε να καταβεί ως το Μπανάμ, για να πάει ύστερα στο Σαίγκνόν. Μά γρήγορα άφισε αυτό το σχέδιο, γιατί άντεψε ότι οι άνθρωποι της μίς Μαργκαρέτ θα φρόντιζαν να το κλείσουν το δρόμο του Σαίγκνόν και να τον πιάσουν. Γι' αυτό άλλαξε δρομολόγιο. Νοίκιασε μια βάρκα από τους Ιθαγενείς (ετυχεώς είχε μαζί του το πορτοφόλι του με άρκετά χρήματα) και έφτασε στο Νότιο Αννάμ, άναζητώντας τρόπο να φτάσει σ' ένα γαλλικό σταθμό, για να ζητήσει την προστασία της έξουσίας.

Τέλος, καθώς περιπλανιόταν από χωριό σε χωριό, τούδωσαν να καταλάβει

μια μέρα, ότι κάπου κοντά υπήρχαν Γάλλοι. Ρώτησε, έμαθε και βρήκε τον κ. Σαβουρώ. Ο κ. Σαβουρώ ήταν διοικητής του ευρωπαϊκού σταθμού του Νταλά κι' είχε έρθει τις ήμέρες εκείνες στα χωριά για να στρατολογήσει Ιθαγενείς εργάτες για τα δημόσια έργα.

Ο κ. Σαβουρώ ήταν εξαίρετος άνθρωπος, άλλοτε δημοτικός σύμβουλος στο Παρίσι. Χάρηκε πολύ όταν γνωρίστηκε με το μηχανικό και με τα παιδιά.

— Έλατε μαζί μου στο Νταλά, είπε. Εκεί τουλάχιστο θα είστε άσφαλισμένοι, αν και, από τον καιρό του πολέμου, μάς πήραν όλη σχεδόν τη φρουρά μας. Αλλά, όπως νάναι, θα βρούμε ένα μέσο να σας στείλουμε σίγουρα στο Σαίγκνόν.

Φυσικά, ο κ. Καρινού δέχτηκε πρόθυμα αυτή την πρόταση κι' έτσι πήγε στο Νταλά, μαζί με τον κ. Διοικητή και με τους εκατόν πενήντα Ιθαγενείς που είχε στρατολογήσει για τα δημόσια έργα.

Η ζωή στο Νταλά δεν ήταν καθόλου δυσάρεστη για το μηχανικό κι' ένθουσίαζε τα παιδιά, που έκαναν πολύ καλή παρέα με τις μικρές δεσποινίδες Ιωάννα και Λουκιανή, κόρες του κ. Διοικητή. Ήταν δυο κορίτσια πολύ έξυπνα και με πολύ καλή καρδιά και μαγέψαν άμέσως τους δυο φίλους μας.

Ο κ. Καρινού έβρισκε κάποιο ένδιαφέρο στα έργα της νέας αυτής χώρας και περίμενε χωρίς άனுπομονησία την άπάντησή στο έπιστομο τηλεγράφημα, που είχε στείλει ο διοικητής στο συνάδελφό του, διοικητή του Σαίγκνόν, παρακαλώντας τον να διευκολύνει το ταξίδι του μηχανικού. Όστε ή ευχάριστη αυτή διαμονή στο Νταλά θα βυστούσε πολλόν καιρό, αν δεν τύχαιν ένα περιστατικό που κανέναν δεν τόχε προβλέψει.

Μια μέρα, ο κ. Σαβουρώ έπρότεινε στην οικογένειά του και στους ξένους του να πάνε στο κυνήγι, που θακνάναν από γέμισμα οι Ιθαγενείς και θαπινάναν άγριους βουδάλους, έλέφαντες κι' ίσως και τίγρεις. Η πρόταση αυτή τους έδωσε, ιδίως τα παιδιά κι' έτσι, σε δυο ώρες, ή συνοδεία ξεκινούσε, περνώντας θριαμβευτικά το μεγάλο δρόμο του Νταλά, που ήταν σχεδόν έρημος.

Πρώτος-πρώτος ο κ. διοικητής, με την άσπρη του κάσκα και την πίπα στο στόμα, βάδιζε καμαρωτός, κουνώντας το μπαστούνι του και κρατώντας από το μπράτσο τον κ. Καρινού. Από πίσω άκολουθούσαν οι πάνινες κούνιες, που τις κουδάλουν οι Ιθαγενείς κι' άποτελούν τα μόνα άναπαυτικά μεταφορικά μέσα για έκδρομές και ταξίδια σ' αυτές τις χώρες. Τέλος, τη συνο-

δεία την έκλειναν πέντε στρατιώτες κι' ένας δεκανέας, δηλαδή όλη ή στρατιωτική που είχε στη διάθεσή του ο κ. Διοικητής. Εϋθύς μόλις βγήκαν από το Νταλά, άνηφόρισαν μέσα σ' ένα δάσος από έλατα, όπου μοσκοβολούσε το ρεταίνι. Ο άέρας ήταν πύο έλαφρός κι' ή άναπνοή ευκολότερη. Κατά τις τέσσερις τάπογεμια, το καραβάνι έφτασε στην περιοχή του κυνηγιού. Ήταν ένα όρσπέδιο, όπου είχαν χαράξει ένα μεγάλο τετράγωνο σκεπασμένο με χώμα και κλαριά.

Ο κ. Σαβουρώ έξηγήσε στους ξένους του ότι στα μέρη αυτά, τα άγρια θηρία έχουν τη συνήθεια να περνούν κοπαδιαστά πάντα από όρισμένους δρόμους, μέσα από τα δάση. Οι Ιθαγενείς, που ξέρουν αυτές τις συνήθειές τους, στήνουν τις παγίδες τους σ' αυτούς τους δρόμους. Η πύο συνειθισμένη παγίδα είναι ο σκεπασμένος λάκκος, σαν αυτόν που έδωσαν τώρα.

Καθώς τα παιδιά πλησίαζαν να ιδούν από κοντά την παγίδα, άκούστηκαν ξαφνικά τουφεκισμοί κι' οι Ιθαγενείς τώβαλαν στα πόδια τρομαγμένοι. Ο κ. Καρινού, άνήσυχος, έτρεξε στο διοικητή να τον ρωτήσει τί έτρεχε. Μά μήτε ο κ. Σαβουρώ μπορούσε να έξηγήσει το τουφεκίδι εκείνο και ρώτησε κι' αυτός το δεκανέα της φρουράς του. Ο δεκανέας όμως δεν πρόφτασε να πει τί γνώμη του, γιατί μέσ' άπ' το πυκνό δάσος πρόβαλαν καμιά τριανταριά λευκοφορεμένοι στρατιώτες με τα πρόσωπα σκεπασμένα, που ο κ. Καρινού τους γνώρισε άμέσως:

— Οι ληστές του Σιδερένιου Χερριού!

Μά κι' αν είχε την παραμικρή άμφιβολία, θα βεβαιωνόταν ότι καλά τους είχε άναγνωρίσει, όταν είδε τη κομψή σιλουέτα της μίς Μαργκαρέτ.

— Η μίς Μαργκαρέτ, φώναξε, μάς κυνήγησε ίσα με δώ!

Ο μηχανικός είχε πάει σ' αυτή την έκδρομή, χωρίς να πάρει μαζί του το ρεβόλβερ του. Κατάλαβε εϋθύς ότι κάθε αντίσταση θα ήταν μάταιη, ωστόσο ρώτησε τον κ. Σαβουρώ:

— Κύριε Διοικητή, μπορούμε να πολεμήσουμε; Είναι οι ληστές του Σιδερένιου Χερριού που σας έλεγα...

Ο καλός άνθρωπος πήγε να καθησυχάσει το μηχανικό:

— Έννοια σας, θα έξηγηθώ έγώ μαζί τους!

Προχώρησε ευγενικά προς τον άρχηγό, που στεκόταν μπρός από τους άλλους:

— Κύριε, άρχισε να λέει...

Μπορείτε να λέτε Δεσποινίς, τον διέκοψε ο κ. Καρινού, καταφουρκισμένος γιατί έβλεπε ότι δε θα μπορούσε νάντισταθ. Το όποκέμενο αυτό είναι μια γυναίκα, κύριε Διοικητή, και

Γ Λ Ω Σ Σ Ο Δ Ε Τ Ε Σ

την άναγνωρίζω, μ' όλο που φορεί την άσπρη αυτή μάσκα.

Η άσπρη μάσκα δε σάλεψε διόλου. Ο άρχηγός του Σιδερένιου Χερριού περίμενε άπαθής κι' άκίνητος, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— Δεσποινίς, άρχισε πάλι να λέει ο διοικητής, είμαι υποχρεωμένος να σας προειδοποιήσω ότι ο νόμος τιμωρεί πολύ άυστηρά την πράξη σας αυτή, δηλαδή την κατάληψη μ' ένοπλο στρατό ενός έδάφους, που διατελεί υπό τη Γαλλική προστασία. Σας διατάσσω ν' άποσυρθητε!

Ένα χλευαστικό γέλιο βγήκε από την άσπρη μάσκα.

— Για δεύτερη φορά, είπε ο κ. Σαβουρώ, σας διατάσσω ν' άποσυρθητε! Τότε άκούστηκε μια φωνή που ο κ. Καρινού την έγνωριζε πολύ καλά.

— Θα φύγω, είπε ή φωνή αυτή, άφου πάρω μαζί μου τον κ. Καρινού και τα δυο παιδιά.

— Τότε λοιπόν, άποκρίθηκε ο κ. Σαβουρώ, ευγενής πάντα κι' άξιοπρεπής σαν να άγόρευε στο δημοτικό συμβούλιο, θα κάμω χρήση της βίας.

Και γυρίζοντας στη φρουρά του, πρόσταξε:

— Δεκανέα, μπορείς ν' άρχίσης πυρί.. Μας το επιβάλλει ή τιμή της Γαλλικής σημαίας!

— Κύριε Διοικητή, άποκρίθηκε ο δεκανέας με άξιολύπητη φωνή, δεν έχουμε φυσίγγια...

Νέο χλευαστικό γέλιο άκούστηκε κάτω από την άσπρη μάσκα κι' ο κ. Καρινού κατάλαβε ότι καθ' έλπίδα ήταν χαμένη. Κι' αυτός και τα παιδιά έμελλαν πάλι να πιάσουν στα χέρια της τρομερής αυτής γυναίκας. Έμελλαν πάλι να φυλακισθούν στο παλάτι των Έρειπίων, κι' αυτή τη φορά για να μὴ ξαναδούσουν πιά.

Οι λευκοφορεμένοι άνθρωποι του Σιδερένιου Χερριού σχημάτιζαν όλοένα και στενότερο κύκλο τριγύρω τους, ένώ ο κ. Διοικητής άγόρευε άκόμα κι' οι πέντε στρατιώτες της φρουράς έμεναν με σταυρωμένα τα χέρια. Όρισμένος δεν υπήρχε έλπίδα. Η έπρεπε να άποχωρήσει και να παραδοθῇ, ή να σκοτωθῇ κι' αυτός και τα παιδιά.

— Και τί γυρεύετε από μένα; ρώτησε τον άρχηγό.

— Θα πάτε στο Διοικητήριο, να φέρετε το μηχανήμα, και ύστερα θα με άκολουθήσετε, μαζί με τα παιδιά.

— Και που θα μάς πάτε;

— Θα το μάθετε άργότερα... Πρέπει να ξέρετε, κ. Καρινού, ότι δε γλυτώνει κανείς εύκολα από τα χέρια μου.

Ο άρχηγός γύρισε τότε στον άπαρχηγό του και τούδωσε μια διαταγή, με σιγανή φωνή.

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κούπα ξεκαπάκωτη,
Κούπα ξεκαπακωμένη.

Ποντικός τρυπάει το κρούπι
Κι' αν τρυπήση αυτό το κρούπι,
Ω χαρά στον πόντικα,
τον ποντικοτρυποκρούπι.

Πέφτη έκοψη το πέφκο,
Πέφτη πέφτει ο πεύκος κάτω;

Η συκιά μας ή διπλή,
Η διπλογυρι-γυριστή,
Κάνει τα σύκα τα διπλά,
Τα διπλογυρι-γυριστά.
Πάει ο σκύλος ο διπλός,
Ο διπλογυρι-γυριστός,
Να φάη τα σύκα τα διπλά,
Τα διπλογυρι-γυριστά.

Έβγήκα στην πηλίνη, τη δήλινη,
στην πιρβολινοκούκουδη,
να μαζέψω τα πηλίνα, τα δήλινα,
τα πιρβολινοκούκουδα
κι' ήρθ' ο λύκος ο πηλινός, ο δήλινος,
ο πιρβολινοκούκουδός,
να μου φάη την όρνιθα
την πηλίνη, τη δήλινη
την πιρβολινοκούκουδη,
που κάνει τ' αυγά
τα πηλίνα, τα δήλινα.
τα πιρβολινοκούκουδα.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΘ'.

«Με παίρνει γι' αληθινή!» σκέφτηκε ο σιούρ-Πίπης. Κι' ή αυτή του-
δωσε μια σταλιά θάρρους.

Χαίδεψε λιγάκι κι' αυτός την Άράπα, έπειτα της έσφυγε, της γλύστρησε και, γοήγορα-γοήγορα, ανέβηκε την έσωτερική σκαλίτσα του πύργου και βρέθηκε ψηλά.

Η Άράπα τον άκολούθησε σά σκυλάκι, γουλλίζοντας από ευχαρίστηση. Και να τις τώσα κεί - πάνω και τις δυο άρκούδες, την αληθινή και την ψεύτικη, τη μια αν-

τίκου στην άλλη, να κοιτάζονται... να κοιτάζονται προσεχτικά και φιλικότατα.

Μια όλακρη ώρα πέρασε έτσι. Κοντεύει να ξημερώση...

«Με κατάλαβε άραγε, συλλογίζεται με άνησυχία ο κόντε-Πίπης, ή με παίρνει ακόμα γι' άρκούδα; Είμαι άρκούδα ή δεν είμαι; Έδώ είναι το ζήτημα!... Άν είμαι άρκούδα, ζω αν δεν είμαι, πεθαίνω!»

«Όμως κάτι πρέπει να κάμω. Μά τί; Να βγάλω αυτά τα άρκούδιστικά; Άλλιμονο! είναι ικανή να με κατασπαράξη πριν προφτάσω να βγάλω το κεφάλι! Κι' έτσι πεινασμένη καθώς είναι, γιατί πούδς ξέρει πόσες μέρες έχει να φάη!...»

Ένώ ο κόντε-Πίπης συλλογιζόταν αυτά, ή Άράπα τον πλησίασε.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΞΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αγαπητοί μου,

Α ἤμουν στήν ἡλικία σας, — καί φυσικά ἂν εἶχα τὸν τρόπο, — θὰ πῆγαίνα νὰ περάσω τίς διακοπές, ἢ τουλάχιστο ἕνα μήνα, στὴ Θερρινὴ Κατασκήνωση τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων. Προχτὲς ἔλαβα τὴ σχετικὴ προκήρυξη καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ζήτησα τὰ παιδιὰ πὺ θὰ πάνε. Τί ὁμορφα θὰ περάσουν, μὲ καλὴ συντροφιά, μὲ καλοὺς ἀρχηγούς, μὲ καλοὺς ὁδηγούς, στὴ μαγευτικὴ ἐκείνη παραλία τοῦ Πηλίου, ἐκεῖ-κοντὰ στὸν Ἅγιον Ἰωάννη, στὸ Μούρεσι, στὶς Τσαγγαράδες, στὸν Κισσό! (Κι' ἂς ποῦν τί παράδεισος εἶν' αὐτὰ νὰ μέρη ὅσοι τὰ ξέρουν!...) Θυμοῦμαι ἀπὸ πέρσι, ἀπὸ πρόπερσι, μὲ τί ἐνθουσιασμό μᾶς ἔγραφαν οἱ «κατασκηνώτες» τῆς Ἀδελφότητος, πὺ οἱ περισσότεροι ἦταν καὶ Διαπλάσι-οῦ. Κάποτε μάλιστα ἔλαβα καὶ μιὰ χαριτωμένη φωτογραφία μὲ τίς ὑπογραφὰς ὁλονῶν. Φαινόταν κατευχαριστημένοι, εὐτυχισμένοι, μακάριοι. Μὰ καὶ πὺς νὰ μὴν εἶναι μὲ τὴ φύση πὺ ἀπολάμβαναν καὶ τὴ πὺ ἔκαναν στήν Κατασκήνωση;

Τὸ πρῶτ', μὲ τὸ ἐγερτήριο, νύψιμο ἢ βουτιά στὴ θάλασσα καὶ λίγη γυμναστική. Στὶς ἑπτὰ, προσευχή, ἀνύψωση τῆς σημαίας, πρόγευμα. Ὑστερὰ λίγο νοικοκυριό, —φυσικά, οἱ σκηνὲς θέλουν ἀέρισμα, συγύρισμα, — συζήτηση, κολύμπι καὶ γυμναστικὴ ὡς τὸ μεσημέρι. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνάπαυση, διάβασμα, ἀλληλογραφία. Καὶ πάλι παιχνίδια κι' ἀγωνίσματα, φούτ-μπῶλ, κολύμπι, πρακτικὰ μαθήματα ὑγιεινῆς, πρώτων βοηθειῶν κλπ. ὡς τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Ὑποστολὴ τότε τῆς σημαίας, δεῖπνο, ἡσυχὰ παιχνίδια, ὁμιλίες, διαλέξεις, θέατρο, κινηματογράφος, τέλος προσευχή, ὕπνος... Τί ὥραία ἡ ταχτικὴ ἡμέρα! Χωριστὰ οἱ ἔκτακτες τῶν ἐκδρομῶν, τῶν ὁρειδασιῶν, τῶν ἐπισκέψεων, τῶν δεξιῶσεων...

Κάθε παιδί, μαθητὴς, ἀπὸ 12-16 χρονῶν, γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς στήν Κατασκήνωση τῆς Χ. Α. Ν., πρέπει νάχη: πιστοποιητικὸ τοῦ Γυμνασιάρχου τοῦ ἢ τοῦ Σχολάρχου τοῦ πὺς εἶναι καλὸ παιδί· τρεῖς περίπου χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὰ ἐξοδά του, —ναῦλα, τροφεία δυὸ μηνῶν, χαρτζιλίκι, — καὶ μιὰ βαλίτσα μὲ τὰ πράγματά του. Τὰ πράγματα αὐτὰ ἢ προκήρυξη τὰ χαρίζει σὲ ἀπαρίτητα καὶ σὲ προαιρετικά. Κι' ἀπαρίτητα εἶναι δυὸ-τρεῖς κουβέρτες, μιὰ χοντρὴ φανέλλα, ἕνα ἐπικουφάρι, — κά-ναι κρύο τὴ νύχτα κεῖ-πέρα! — μιὰ ἀλ-λαξιά ἀσπρόρρουχα, δυὸ-τρεῖς πετσέ-

τες, ἕνα δεύτερο ζευγάρι παπούτσια γιὰ ἐκδρομὲς, τὰ χρεώδη τῆς τουα-λέτας κτλ. Κά προαιρετικά, κανένα μουσικὸ ὄργανο, καμμιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ἕνα ἡλεκτρικὸ λυχνάρι, τίπο-τε βιβλία γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Κα-τασκήνωσης, φαλλίδι, ναυτικὴ πυξίδα καὶ ροῦχα γιὰ τὸ θέατρο, μασκαρά-τι-κα κτλ. Ἡ προκήρυξη προσθέτει «καὶ καλὴ διάθεση». Μὰ εἶναι δυνατό νὰ πάῃ κανεὶς μὲ τὴν κακὴ του σὲ τέτοιο παιδικὸ παράδεισο;

Σὰς τὸ ξαναλέω: ἂν ἤμουν μαθητὴς, θὰ πῆγαίνα κι' ἐγώ. Ἔστω γιὰ ἕνα μό-νο μήνα. Θὰ προτιμοῦσα τὴν Κατα-σκήνωση ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐξοχή, κάθε ταξίδι. Προπάντων γιὰ τὴν ὁργάνωση, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς καὶ τὴ συντροφιά. Ἀφίνω δὲ ὅτι θὰ κόστιζε στοὺς γονεῖς μου φθινότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐξοχή πὺ θὰ μοῦκαναν. Γιατί τί εἶναι σήμε-ρα 1250 δραχμὲς γιὰ ἐξοχὴ ἑνὸς μη-νός; Τίποτα, μὰ τὴν ἀλήθεια! Κι' ὁ λόγος τῆς μεγάλης αὐτῆς φθίνειας εἶ-ναι πὺ ἡ Ἀδελφότης καταβάλλει τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς, δωρεές, συνδρομὲς κλπ. Τὰ ἐξοδα δηλαδὴ μιᾶς τέτοιας Κατασκήνωσης, — ὅχι τὸ σπιτά-κιο, ἕνα σωρὸ σκηνές, ἐγκαταστάσεις, κουβαλήματα, τροφὴ γιὰ τόσον κόσμο, καὶ τροφὴ ἄφθονη καὶ διαλεχτή, ὑπη-ρεσία κτλ. — ὑπερβαίνουν τὰ ἐξοδα κα-τὰ 50.000 δραχμὲς. Ἐ, αὐτὲς τίς 50.000 τίς βρῖσκει καὶ τίς πληρώνει ἡ Ἀδελ-φότης. Γι' αὐτὸ ἀπὸ κάθε παιδί, παίρ-νει σαράντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα, ἐνῶ αὐτὰ πὺ τοῦ δίνει ἀξίζουν τουλάχιστο τὰ διπλά.

Ὅπως δὴποτε, γιὰ νὰ πάῃ ἕνα παιδί νὰ περάσῃ ἕνα-δυὸ μῆνες στὸν Ἅγιον Ἰωάννη τοῦ Πηλίου καὶ νὰ χρησιμο-ποιήσῃ ἔτσι ὑγιεινὰ, ὠφέλιμα, θαυμά-σια τὸν καιρὸ τῆς ἐλευθερίας του, πρέ-πει νὰ εἶναι κάπως εὐπορο. Νὰ μπο-ροῦν οἱ γονεῖς του νὰ διαθέσουν αὐ-τὸ τὸ ποσὸ τῶν 1800 δρ. — γιὰ ἕνα μη-να ἂς ποῦμε μὲ τὰ μεταφορικά, — σχε-τικῶς βέβαια ἀσήμενον, ἀλλὰ πάντα ἕνα ποσὸ σημαντικόν. Ἐ, ὑπάρχουν πολλὰ, πλεῖστα καλὰ παιδιὰ πὺ πη-γαίνουν στὸ Σχολεῖο, πὺ κοπιᾶζουν ὅλο τὸ χρόνον, πὺ ἐξαντλοῦνται, πὺ ἀδυνατοῦν, πὺ ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγ-κη ἀπὸ λίγη ἐξοχή, λίγη θάλασσα, λί-γο ἀέρα, μὰ πὺ οἱ γονεῖς τοὺς δὲν μπο-ροῦν νὰ διαθέσουν οὔτε ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ στείλουν στήν Κατασκήνω-ση τῆς Χ. Α. Ν. Ἡ Ἀδελφότης ὅμως συλλογίστηκε κι' αὐτὰ τὰ καὶμένα τὰ παιδιὰ, τὰ ἄπορα. Καὶ κάνει ἐκκλήση στοὺς πλουσίους. Ἄν τῆς ἔκαναν με-ρικὲς γενναῖες δωρεές γι' αὐτὸ τὸ σκο-πό, ἂν ἐμάζευε ἔτσι ἕνα μεγάλο ποσό, θὰ μπορούσε νὰ παίρνῃ κάθε χρόνον καὶ κάμποσα καλὰ παιδιὰ ἀπ' αὐτὰ πὺ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ πάνε μόνον τους.

Καὶ θὰ διάλεγε βέβαια τὰ πὺ ἐπιμελῇ, τὰ πὺ ἄπορα καὶ τὰ πὺ ἀδύνατα.

Σὰς εἶπα ὅτι ἂν ἤμουν μαθητὴς καὶ εἶχα τὰ μέσα, θὰ πῆγαίνα στήν Κατα-σκήνωση. Ἀλλ' ἂν ἤμουν πλούσιος, θὰ ἐπρόσφερα ὅσα περισσότερα μπο-ροῦσα, γιὰ νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ ἄπορα παιδιὰ. Θὰ ἔκανα μάλιστα ἕνα εἰδικὸ βραβεῖο γιὰ τὰ Σχολεῖα: ὁ μικρὸς ἄ-πορος, ὁ καλὸς μαθητὴς τοῦ Ἑλληνι-κοῦ, τοῦ Γυμνασίου, — γιὰτὶ ἀπὸ 12-16 χρονῶν μαθητὲς εἶπαμε πὺς δέχονται, — μαζὶ μὲ τὸ ἄριστα ἢ τὸ λίαν καλῶς τοῦ ἐνδεικτικοῦ του, θάπαιρνε καὶ τὰ ἐξοδά του γιὰ ἕνός ἢ δυὸ μηνῶν Κα-τασκήνωση. Δυστυχῶς πλούσιος δὲν εἶ-ναι. Κι' ἄλλος δὲν μπορῶ νὰ κάμω πα-ρά νὰ ὑψώσω τὴ φωνή μου. Ποιὸς ἔ-ρει ὅμως! Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη πὺ εἶναι γιὰ παιδιὰ, μπορεῖ νὰ τὴν ἀκού-σῃ, κατὰ σύμπτωση, καὶ κανένας πλού-σιος καλὸς, εὐαίσθητος, γενναῖος, καὶ νὰ κάμῃ ἐκεῖνον πὺ δὲν μπορούμε νὰ κάμουμε οὔτ' ἐγώ, οὔτε τὰ καλὰ παι-διὰ πὺ μὲ διαβάζετε...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τζᾶκ ἦταν καταγοητευμένος. Πο-τὲ δὲν εἶχε ἴδεϊ τόσα λιβάδια, τόσα ἀμπέλια, τόσα γάργαρα νερά.

— Ἄν τὸ βρεῖς, τί εἶναι σπαρμένο ἐδῶ; τὸν ρωτοῦσε ἡ Σεσίλη μπροστὰ σὲ καμμιὰ πράσινη πλαγιά πὺ κατέ-βαινε κυματιστὴ πρὸς τὸ Σηκουάνα. Κριθάρι; στάρι; βρώμη;

Πάντα ὁ Τζᾶκ ἔκανε λάθος. Κι' ἡ Σεσίλη φώναζε μὲ γέλια:

— Ἀκούς, παππού; Αὐτὸ ἐδῶ τὸ πῆ-ρε γιὰ κριθάρι!

Καὶ τότε τὸν μάθαινε νὰ ξεχωρίζῃ τὰ χοντρά, τὰ γεμάτα στάχυα τοῦ στα-ριοῦ ἀπὸ τὰ πὺ λεπτὰ καὶ μακριὰ τοῦ κριθαριοῦ ἢ τῆς σίκαλης.

Παντοῦ ὅπου φώναζαν τὸ γιατρό, ἔ-καναν στὰ παιδιὰ τὴν καλύτερη ὑπο-δοχή.

Πότε σὲ κανένα μεγάλο χτήμα, ὅ-που, ἐνῶ ὁ κ. Ριβάλ ἀνέβαινε τὴν ξύ-λινη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ, τᾶπαιρναν νὰ τοὺς δείξουν τίς κλώσσες, τίς φωμὲ πὺ ἔδωγαν ἀπ' τὸ φούρνο, τίς ἀγελάδες πὺ τίς ἄρμεγαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ σταῦ-λο· πότε σὲ κανέν' ἀπὸ τοὺς μύλους ἐκείνους πὺ ἐμοιάζαν μὲ παλιούς πύρ-γους, μυροπράσινοι ἀπέξω, ἀπ' τὰ πα-ράσιτα τῶν τοίχων, κάτασπροι μέσα, ἀπ' τὴ σκόνη τοῦ ἀλευριοῦ.

Πόσα ἔδλεπαν, πόσα μάθαιναν τὰ παιδιὰ παντοῦ ὅπου πῆγαιναν μὲ τὸ γιατρό! Καὶ τὰ χάριδευαν, τὰ κανάκευαν,

τὰ τρατάριζαν. Ὡς καὶ κριθαρόψωμο γιὰ τὸ ἄλογο τοὺς ἔδιναν, καὶ πάντα σχεδὸν εἶχαν νὰ πάρουν ἕνα καλαθάκι φρούτα «γιὰ τὴν γιαγιά»...

Οἱ χωρικοὶ ἐλάτρευαν τὸ γιατρό τους, πὺ ἦταν τόσο καλὸς ἄνθρωπος καὶ τόσο λίγο κοίταζε τὸ συμφέρο του.

— Ἄλλος στὴ θέση του, ἔλεγαν, θὰ πλοῦτιζε. Αὐτὸς μᾶς τὰ χαρίζει ὅλα.

Τὸ βράδυ-βράδυ γύριζαν στὸ Ἐτιόλ. Ὡ, τί θελκτικοὶ κι' οἱ γυρισμοὶ αὐτοὶ μὲ τὸ λιοδασίλεμα, ἐνῶ ὁ Σηκουάνας κεῖ-πέρα κυλοῦσε σὰν ἀναλυτὸ χρυσάφι κι' ὅλη ἡ ἐξοχὴ ἔπαιρνε μιὰ ἀλλοιώ-τικη ὄψη καὶ φαινόταν σὰν ὄνειρευτὸ τοπιό τῆς Ἀνατολῆς.

— Εἰδῶ δὲ μοιάζει μὲ τὴ Ναζαρέτ; ἔλεγε στὸν Τζᾶκ ἡ Σεσίλη πὺ θυμόταν τίς χρωματιστὲς ζωγραφιὲς τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας τῆς.

Καὶ τὰ παιδιὰ, γυρισμένα τὸνα στ' ἄλλο, ἔλεγαν ἱστορίες, μύθους καὶ τρα-γοῦδια, ἐνῶ τὰμαξάκι ἔτρεχε γοργὰ πρὸς τὸ δεῖπνο, πὺ πάντα σχεδὸν ὁ Τζᾶκ τὸ συμμερίζονταν.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς ἐκδρομὲς πὺ ἔ-καναν μαζὶ, ὁ γιατρός Ριβάλ κατάλαβε πὺς ὁ μικρὸς Νταρζαντὸν ἦταν πολὺ ἐξυπνο παιδί καὶ πὺς τὰ μαθή-ματα πὺ εἶχε λάβει, εἶχαν ἀφήσει πολλὰ ἴχνη στὸν ἐπιδεκτικὸ του νοῦ. Τὸν λυπήθηκε ἀκόμα πὺς πολὺ γιὰ τὴν δλοφάνερη πιά ἀδιαφορία τῶν δικῶν του καὶ, μὲ τὴ συνειθισμένη του καλο-σύνη, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἀναπληρώσῃ αὐτός. Ἔτσι κάθε μέρα, μετὰ τὸ γεῦ-μα, ἔπαιρνε τὸν Τζᾶκ καὶ τοῦκανε μά-θημα καμμιὰν ὥρα, θυσιάζοντας τὸ με-σημεριανικὸ ὕπνο του, πὺ γιὰ τὸν καί-μένο τὸν παπποῦ ἦταν κάτι τί...

Τὴ θυσία αὐτὴ τὴν καταλάβαινε ὁ Τζᾶκ κι' ἔδωζε τὰ δυνατά του. Ἡ με-λέτη ἄλλωστε ἦταν εὐκολὴ στὸ ἥσυχο κι' ἐργατικὸ σπιτάκι τῶν Ριβάλ. Ἡ Σεσίλη παραστεκόταν πάντα σχεδὸν στὸ μάθημα, ἀκούγε μὲ θρησκευτικὴ προσοχὴ τὸ μικρὸ της φίλο νὰ διαβά-ζῃ ἢ νὰ ποστηθίζῃ, τὸν κοίταζε μὲ τὰ φωτεινὰ, τὰ σκεπτικὰ της μάτια σὰ νὰ-θελε νὰ τὸν βοηθῇ στήν κατανόηση, καὶ φαινόταν χαρούμενη καὶ περήφανη ὅ-ταν ὁ παπποῦς ἀπλῶς τὸ τετράδιο τοῦ Τζᾶκ στὸ τραπέζι καὶ, ἐκπληκτος μαζὶ κι' εὐχαριστημένος, φώναζε: «ὦ-ραῖα! μπράβο!»

Γιὰ τὰ μαθήματα αὐτὰ, ὁ Τζᾶκ στὸ σπῆτι δὲν ἔλεγε τίποτα. Τὰ κρατοῦσε μυστικά, γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ μέρα ἐκπληξῇ τῆς μητέρας του καὶ νὰ τῆς ἀποδείξῃ πὺς δὲν εἶχε καθόλου δίκιο ὁ πατριός πὺ τὸν ἔκρινε ἀνεπίδεκτο. Οὔτε ὁ για-τρός τοὺς ἔλεγε τίποτα. Ἦταν σὰ μιὰ μικρὴ συνομιλία αὐτῇ πὺ εἶχαν κάνει ὁ δάσκαλος κι' ὁ μαθητὴς καὶ πὺ δὲν εἶχαν φόβο νὰ ἀνακαλυφθῇ πρόωρα, γιὰ-τί οἱ κάτοικοι τοῦ Parva Domus, αὐ-

τὸν τὸν καιρὸ, διασκέδαζαν μὲ τοὺς μουσφιρέους τῶν. Ἐτρεχαν ἔξω ὀλη-μέρα, δὲν ἐγύριζαν στὸ σπῆτι παρὰ γιὰ τὸ τραπέζι καὶ τὸ τελευταῖο πὺ τοὺς ἐνοιαίξε, ἦταν ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ.

Οἱ Ρατέδες τοῦ Παρισίου εἶχαν μά-θει πιά πὺς ὑπῆρχε κάπου γι' αὐτοὺς ἕνα φιλόξενο ἐξοχικὸ σπιτάκι κι' ὅπου ἀπαντιόνταν δυὸ-τρεῖς, ἔλεγαν ἀμέσως:

— Πάμε στοῦ Νταρζαντόν;

— Πάμε!

Οἰκονομοῦσαν ὅπως-ὅπως τὰ σιδη-ροδρομικά, μάζευαν κι' ἄλλους, ὅσους ἔδρισκαν, κι' ἀξάφνα ἔφτανε στὶς Κα-στανούλες μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ πει-νασμένους. Ἡ καὶμένη ἡ Ἰδα τᾶχανε:

— Ῥήγγορα, κυρὰ-Πα-γώνα! Ἐχοῦμε κόσμο! Σφάξε ἕνα κουνέλι! Δυὸ κουνέλια! Κάνε μιὰ ὀμε-λέττα! Δυὸ ὀμελέττες! Τρεῖς!

— Χριστὲ καὶ Παναγιά! ἔλεγε τρομαγμένη ἡ γυναί-κα τοῦ δασοφύλακα. Πὺς νὰ οἰκονομήσουμε τόσους ἀνθρώπους! Κι' ἔχουν κά-τι μούτρα!...

Γιατὶ καθεμέρα ἔδλεπε κι' ἄλλα μούτρα, κι' ἄλλες μαλλιούρες, κι' ἄλλα ἀχτέ-νιστα γένεια, κι' ἄλλα πα-λιόρουχα... Ὁ Νταρζαν-τόν ὅμως φαινόταν πάντα εὐχαριστημένος. Ὅσο φι-λάργυρος κι' ἂν ἦταν, τοῦ ἄρεσε νὰ φιλοξενῇ σὰν «πυργωδασπότης» τοὺς πα-λιούς αὐτοὺς φτωχοὺς φί-λους κι' εἶχε προπάντων γαλάζιο...

Ἡ ματαιοδοξία νὰ τοὺς κάνῃ νὰ βλέ-πουν, νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ ζηλεύουν τὴ σημερινὴ εὐτυχία του.

Ἀλλὰ οἱ πὺς ταχτικοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς Ρατέδες, ἦταν ἀκόμα ὁ Λαμπασ-σέντρ κι' ὁ Χίρς. Ὁ ψευτογιατρός πὺ εἶχε καθῆσαι τότε γιὰ «λίγες ἡμέρες», δὲν τὸ κούνησε πιά κι' ἔκαμε τὸ σπῆτι τοῦ φίλου δικό του.

Ὁ Νταρζαντόν δὲν μπορούσε νὰ ζή-σῃ χωρὶς αὐτόν. Τοῦ ἐμπιστευόταν ὅ-λες τίς φανταστικὲς τοῦ ἀρρώστιας καὶ, μολονότι καμμιὰ πεποίθηση δὲν εἶχε στήν ἐπιστήμη τοῦ Χίρς καὶ καμμιὰ συμβουλή του δὲν ἀκολουθοῦσε, ἡ πα-ρουσία του καὶ μόνῃ τὸν ἥσυχάζε.

— Εγὼ τὸν ἔκανα περδίκι! καυχίό-ταν ὁ ψευτογιατρός.

Κι' ὁ καὶμένος ὁ Ριβάλ δὲν ἀκούγό-ταν πιά καθόλου σὰ γιατρός στὶς Κα-στανούλες.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες, οἱ ἔδω-μάδες, οἱ μῆνες. Τὸ φθινόπωρο τύλιξε τὸ σπιτάκι μὲ τίς μελαγχολικὲς τοῦ ὀμίχλης ἔπειτα τὸ χιόνι σκέπαζε τὸν περιστεριῶνα του ἔπειτα οἱ μπόρες τοῦ Ἀπριλιοῦ κρότησαν στὶς πλάκες καὶ

στὰ τζάμια του· καὶ νά, μιὰ καινούρη-για ἀνοιξὴ τὸ στόλισε πάλι μὲ τίς πα-σχάλιες τῆς.

Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὁ Νταρζαντόν ὁ ἴδιος, ἡ γυναίκα του ἡ ἴδια, οἱ φίλοι τοὺς οἱ ἴδιοι. Μόνο ὁ Τζᾶκ εἶχε μεγαλώσει κι' ἐργασθεῖ πολὺ. Σ' αὐτοὺς τοὺς δέ-κα μῆνες, χωρὶς σύστημα καὶ χωρὶς πρόγραμμα, εἶχε κάνει καταπληκτικὲς προόδους κι' ἤξερε περισσότερα ἀπὸ πολλὰ μαθητοῦδια τῆς ἡλικίας του. Εἶχε πῆ καὶ τὸ «μυστικόν» του στὸ σπῆτι, — ἦταν πιά καιρός, — κι' ὁ δά-σκαλός του μπορούσε νὰ καυχιέται:

— Εἶδατε πὺς σὰς τὸν ἔκανα σ' ἕνα χρόνον;... Ἐ, στείλτε τον τώρα σ' ἕνα σχολεῖο κι' ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι πὺς αὐ-τὸ τὸ παιδί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα κάτι τί!

— Ὡ, γιατρέ! τί καλὸς πὺ εἴστε! φώναζε ἡ Ἰδα. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, πά-ρα πολὺ γιὰ ὅ,τι κάνατε!...

Ἐ, βέβαια, τώρα πὺς δυ-νάμωσε τὸ παιδί καὶ ξε-κουράστηκε, θὰ τὸ ξανα-στείλουμε καὶ στὸ σχολεῖο.

Ὁ Νταρζαντόν ὅμως, ψυχρὸς κι' πάν-τα, ἀπαντοῦσε πὺς ἄδδλε-πε, πὺς θὰ σκεπτόταν, πὺς τὸ σχολεῖο χάλυνά τὰ παιδιὰ καὶ καθεξῆς. Μὰ ὅταν ἔμενε μόνος μὲ τὴν Ἰδα, ξεσποῦσε:

— Τί ἀνακατεύεται αὐ-τός;... Τὸ καθήκον μου

θέλει νὰ μοῦ μάθῃ;... Νὰ κοιτάξῃ τὴν γιατρική του κι' ἐγὼ τὸ ξέρω!

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι πειρά-χτηκε στὸ φιλότιμο. Καὶ συχνὰ ἀπὸ τότε ἔλεγε σοβαρά:

— Ὁ γιατρός ἔχει δίκιο. Πρέπει νὰ φροντίσουμε καὶ γι' αὐτὸ τὸ παιδί.

Κι' ἀλίμονο! ἐφρόντισαν...

(Ακολουθεῖ)

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

13.

Κάτω στὶς αὐροφίλιτες τῆς Σμύρνης ἀμμουδιές, Βαρκούλες, καϊκάκια, Παδάκια ξανθογάλανα κι' ἄλλες ἀγνὲς ψυχὲς Παῖζον γιομάτ' ἀπὸ χαρὰ μὲ τ' ἀρροκουμάτια.

Κι' ὁ ἥλιος, ὡς κινεῖται γοργὰ γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὴ νυχτιὰ στοῦ πέλαγου τὴν ἀκρὴ, Σκοπὴ χρυσάφι ἀναλυτὸ τῶν στῶν παιδιῶν τὰ ὠραία μαλλιά, Κι' ἀστράφτει στὶς ἀχτίδες του κάποιων ματιῶν τὸ δάκρι...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

«Ὁ Λαμπασσέντρ ἔδειχνε στὸ μπράτσο τοῦ ἑνα με-γάλο στίγμα κόκκινο καὶ γαλάζιο...»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΜΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 157]

Γλυκό βιολί μου, το ξυλένιο σου
[κουφάρι
πόσες φορές τ'άναστενάγματα μου
δεν έσβυνε με το γλυκό δοξάρι !

Ζητούσα στο τραγούδι σου τη
[συντροφία μου,
σάν έκλαιγα για την πικρή ζωή
[μου,
και σύ μονάχο γλύκαινες τη μο-
[ναξιά μου.

Πόσες φορές, βιολί μου, με πα-
[ρηγοούσες,
όταν γλυκά-γλυκά σάν τ' άηδο
[νάκι
μέσα στην άνοιξη μου τραγου-
[δούσες !

Άλκοιμονο ! περάσανε από τότε
[χρόνια,
μά εσύ βουβάθηκες, δεν ψάλλεις...
Άχ, μήπως είναι η άνοιξη αιώνια;

Κι' όσες χορδές σου μέινανε spa-
[ρμένες,
φωνή να βγάλουν τώρα δεν μπο-
[ρούνε:
μοιάζουν με τις ψυχές πούναι
[θλιμμένες.

Τζοκόντα

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 138]

Περίμενα το τραίμ στη στάση.
"Αν και ήμουν παραδομένος στίς
σκέψεις μου, — το άφηρημένο ύ-
φος μου με προδίνει πάντα, —
την προσοχή μου έκίνησε κάποια
προσπάθεια μερικτών που ήταν
κοντά μου, να σταθούν εύλαβι-
κά στην σάν να βρισκόταν στην
έκκλησία.

Γυρίζω. Στη γωνία του δρόμου
φάνηκε ένας άνθρωπος κρατών-
τας στο χέρι ένα αναμμένο
φαναράκι με κόκκινα τζάμια. Πιο
πίσω έρχόταν ένας παπās. Είχε
τυλιγμένο στο κόκκινο πανί το
"Άγιο Ποτήριο. Ξέσκεπος, με το
πετραχίλι του, με τα κατάλευκα
μαλλιά του ριχμένα πίσω, λίγο
κρυφός από το βάρος των χειμώ-
νων, μ' ένα χοντρό ραβδί στο χέ-
ρι, είχε ζωγραφισμένη στην αυ-
στηρή μορφή του, — σ' αυτό βέ-
βαια συνέτεινε κι' η συναίσθη-
ση ότι κρατούσε άπάνω του τα
«φρικτά του Κυρίου Μυστήρια»,
— την έσωτερική ικανοποίηση ότι
προλάβαινε να κοινωνήσει εκείνο
τον χριστιανό ποῦταν έτοιμος να
παρουσιαστή μπροστά στον Παν-
τοδύναμο Κριτή.

Κι' οι δύο περπατούσανε σιγά-
σιγά, σέροντας σάν κουρασμένα
τά πόδια τους.

Και τότε πέρασα τους, στο πέ-
ρασμα της Θείας Μετάληψης, άν-
θρωποι κάθε τάξης, άλλ' ιδιαί-
τερα άνθρωποι του λαού που, το
θερησκευτικό αίσθημα είναι ριζω-
μένο βαθύτερα στην ψυχή τους,
στεκόνταν κάνοντας το σταυρό
τους.

Το παιδί του διπλανού χασά-
πη μας σταυροκοπούσαν αδιάκοπα
με μία γοργή κίνηση των χεριών
του: «μιά γιοιούλα μ' άσπρα μαλ-
λιά. με το σώμα σκυφτό που το
άποκαμπούριανε μία σάνκα ψώ-
νια που κρατούσε στο χέρι, ά-
κούμπησε το φορτίο κατά γής και
με άργες κι' έπισήμες κινήσεις
έκανε το σταυρό της, βλέποντας
«τη χάση Του» να περνά με τα
μάτια χάρω, σάν να μην ήταν ά-
ξια νάντηκρση τη Θεία Κοι-
νωσία: ένας χοροφύλακας πιο
κάτω στάθηκε σε στάση προσο-
χής, χαιρετώντας στρατιωτικά.

Και σ' όλο το δρόμο τα ίδια.
Σε λίγο, σάν περνούσα με το
τραίμ, είδα τον παπά νάνεβαίνη
προσεχτικά τα πλατιά σκαλοπά-
τια της εκκλησίας.

Η άποστολή του είχε πάρει
τέλος...

Τάχα ποιά ψυχή να χαροπά-
λευε άπάνω στής άρρώστειας το
κρεββάτι;

Νάρκισσος

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

[Αριθ. Έγκρ. 133]

Είχα άποφάγει και πέρνοντας
μία καρέκλα πήγα στην ταράτσα.
Τι ώραίο θέαμα ! Το δλόχρυσο
φεγγάρι σηκωμένο μόλις λίγακι
άπ' την ήσυχη θάλασσα έριχνε
τις χρυσές άχτίνες του γύρω χα-
δεφτικά στη φύση. "Ενα μακρύ
μονοπάτι, γιομάτο άσχημ' άπ' την
άμμουδιά μέχρι το φεγγάρι γι-
νόταν. Γύρω του ο ούρανος ρο-
δοκόκκινος λές και συντρεφε-
το στην άμμοιά τη φύση, ενώ τα
κοντινά άστρα άρχιζαν να σβει-
δονται σάν τελευταίοι ήχοι δοξο-
λογίας.

Ήσυχία παντού ! Τίποτα δεν
ταράσσει τη φύση. Ξαφνικά, ώ,
τι μαγεία, ποιάς τραγουδεί έτσι;
Μιά ψιλή γλυκιά φωνή έρχεται
πέρα άπ' το δάσος. Μήπως είναι
«το πουλί που τραγουδά στη ξε-
νειτιά και ακούγεται στην πόλι»
που μου έλεγε το χειμώνα η γιαγιά;

Και γέροντας το κεφάλι, άρ-
χισα να ψιθυρίζω κάποιο τρα-
γούδι... Βλέπω τώρα ότι είμαι
σε μία πολιτεία με μαρμαρόκτι-
στα παλάτια... "Ω, τι κόκκινος
πούναι ο ούρανος και τι ήσυχη
θάλασσα πῶχει και πόσα φεγγά-
ρια είναι ένα, δυό... πέντε, και
πόσα πάλι άστρα, γιομάτος ο ού-
ρανός... Κοίτα πέρα στο δάσος,
πόσα πουλιά τραγουδούν, σάν συ-
ναυλία... Άχ, Θέ μου, τί είναι
κεί πέρα στη θάλασσα... κάποιος
άνθρωπος κουνάει τα χέρια του
μέσα στα ήσυχά νερά, άχ, θα
πνιγίη...

— Ξύπνα, Άννίβα, έξω θα
κοιμηθής ;
— "Α ! φώναξα, άνοίγοντας τα
μάτια μου με τρόμο. Ήταν λοι-
πόν όνειρο που πήγε να πνιγίη
ο άνθρωπος... και κείνα τα που-
λιά... τί έγειναν ;

— "Ελα να κοιμηθής μέσα, θα
κοιμηθής ;

μου κρυώσεις αὐτοῦ πέρα· καὶ με
φίλησε ἡ μαμμὰ στὸ μέτωπο, ἐνῶ
μείπαρνε στὴν ἀγκαλιά της.

Κοίταξα τὸ φεγγάρι, τώρα πιά
ἦταν ἀργυρὸ καὶ πολὺ ψηλὰ ἀπ'
τῆ θάλασσα.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΧΤΙΝΕΣ

[Αριθ. Έγκρ. 156]

Τρεῖς μικρὲς Ἀχτίνες ἀποφά-
σισαν μιά μέρα νὰ κατεβούν στὴ
γῆ. «"Ας προσπαθήσουμε, ψιθυ-
ρίζαν ὅλες, νὰ κάνουμε κάτι κα-
λό. Δὲν πρέπει νὰ φροντίζουμε
μόνο γιὰ τὴν δικὴ μας τὴν εὐ-
τυχία».

Μιά Ἀχτίνα ἔτρεξε στὸ κρεββά-
τι ἐνὸς ἀρρώστου παιδιοῦ καὶ τοῦ
ἔφερε ὄνειρα μιάς καλοκαιριτικῆς
ἡμέρας μετ' τὸ γλυκὸ κελáιδημα
τῶν πουλιῶν, τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν
μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν της. Σι-
γὰ-σιγὰ ὁ πόνος ξεχάστηκε, καὶ
μετ' τὴ φαντασία του, τὸ παιδί βρ-
έθηκε σὲ ἀγαπητοὺς τόπους, μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ στενόχω-
ρη κἀμαρά του.

Μιά ἄλλη γλύστρησε στὴν καρ-
διά ἐνὸς λουλουδιοῦ ποῦ ἦταν λυ-
πημένο, τοῦ γλυκομίλησε καὶ τὸ
χαίδεψε ὥς ποῦ ἔγινε καὶ πάλι
χαρούμενο καὶ σήκωσε ψηλὰ τὸ
χαριτωμένο του κεφαλάκι.

Καὶ ἡ τελευταία πήγε σ' ἓνα
κοριτσάκι ποῦ καθότανε μόνο καὶ
δὲ μοιραζότανε τὰ παιγνίδια τῶν
ἄλλων μικρῶν, καὶ τοῦ φίλησε τὰ
μάτια ποῦ ποτὲ δὲν εἶχαν οὔτε
θὰ ἔβλεπαν τὸ ὥραιο τὸ φῶς, ὥς
δοῦν θὰ τὸ ἔκραζε κοντὰ του ὁ
πανάγαθος Θεός.

Στὸ τέλος, ὅταν ἡ βραδυὴ σκιά-
σθηκε νάπλώνεται στὴ γῆ καὶ ὁ
ἥλιος, ὁ μεγάλος πατέρας φώναζε
τὰ παιδιὰ του, οἱ τρεῖς μικρὲς
Ἀχτίνες πέρασαν στὴ δύση καὶ
εἶπαν ὅλες μαζί: «Βοήκαμε, ὅτι
προσπαθώντας νὰ κάνουμε ἄλ-
λους εὐτυχεῖς, γινόμεστε καὶ μεῖς!»
Ἐπειτα σιγανὰ ἐπῆγαν νάναπαυ-
θοῦν.

(Μετάφρασις)

Κουρσάρους Συρκοῦφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπάς. — Κωστανή μου,
δός μου τίς καραμέλες σου νὰ
τίς κλειδώσω, νὰ μὴ σου τίς φά-
γῃ ἡ νταντά σου.

Κωστανή. — Ὅχι ! Καλύτερα
νὰ κλειδύσῃς τὴ νταντά.

Ἄελλα
(Γεγονός)

Ἡ μαμμὰ στὴ Δώρα :
— Ἄν ἔλθῃ τώρα καμμιὰ κυ-
ρία, νὰ τῆς πῆς πῶς δὲν εἰμ' ἐδῶ.
Σε λίγο ἡ Δώρα :
— Μαμμὰ ! ἦσαν δυὸ κυρίες.
Νὰ τοὺς πῶ πῶς εἰσ' ἐδῶ ;

Ζακυνθία Ἀύρα
(Γεγονός)

Στὸ τραπέζι, ὁ Γιώργος φω-
νάζει πῶς πεινᾷ καὶ τοῦ δίνουν
κι' ἄλλες πατάτες.

— Δὲ θέλω !
— Μὰ δὲν εἶπες πῶς πεινᾷς ;
— Πεινῶ κρεῖς, δὲν πεινῶ
πατάτες !

Γαλάζιος Οὐρανός

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅσοι ἔληξε ἡ συνδρομὴ
των, ὀφείλουσαν νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνηση,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρεῖς
τῆς ἀρεσκείας των περὶ ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

βοή. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ
βοηθῇ καὶ τίς δώδεκα γιὰ νὰ λάβῃ
μέρος στὸ Διαγωνισμό.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτο Βρα-
βεῖο ὁποῖος βοηθῇ σωστὰ τίς περισ-
σότερες λέξεις· κι' ἂν τὸν ἴδιο
ἀνώτερο ἀριθμὸ τὸν ἔχουν κι' ἕνας-
δύο ἄλλοι, τότε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο
θὰ δοθῇ σ' ἓνα μὲ κλήρην· οἱ
λοιποὶ θὰ ἔλθουν Ἰσοτίμοι. Τὸ
ἴδιο θὰ γίνῃ, ἀναλόγως, καὶ γιὰ
τὰ Δεύτερα καὶ γιὰ τὰ Τρίτα.

(Τῆς ἀμοιβῆς καὶ τίς τιμὲς τίς
βλέπει κανεὶς στὸ 5° Κεφάλαιο
τοῦ Ὁδηγοῦ, Βραβεῖα Μεγάλου
Διαγωνισμοῦ, § 3 καὶ καθεξῆς.)
Δωρεάν ἔχουν δικαίωμα νὰ
λάβουν μέρος ὅσοι πῆραν ψευ-
δώνυμο γιὰ τὸ 1926. Με πληρω-
μὴ μίας δραχμῆς οἱ χωρὶς ψευδών-
υμο συνδρομηταὶ ἡ ἀδελφία συν-
δρομητῶν, καὶ δύο δραχμῶν οἱ
ἀγορασταί.

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέ-
λους Αὐγούστου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

cipe; commencement; — για να ιδω πώς θα τὸ βάλουμε. Ὅθ περιμένω τὴν ἀπάντησιν της γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω. — Ὅθ ἐξακολουθῶ. **Δηλώσεις:** — "Ἐως νὰ διαβάσω καὶ νὰ κρίνω τὰ κομμάτια πού ἔχω λάβει, δὲν δέχομαι ἄλλα ἀπὸ κανένα. Περιμένετε καὶ θὰ σᾶς πῶ πότε θὰ μπορεῖτε πάλι νὰ στέλνετε. Στὸ ἀναμεταξύ, γράφετε μὲ τὴν ἡσυχία σας, γιὰ νὰ ἔχετε ἔτοιμα ὅταν θὰ σᾶς ζητήσω.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22—23 ΧΙΛ.

70ον Δελτίον Εισφορῶν

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης Δρ. 4.—
Ὁ Σύλλογος τῶν «Παλιόττων», ἐκ παραστάσεως καθέτης ὑπὸ τῶν Μελῶν αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τῶν «Ἀσπρου Παλιόττων» » 230.—
«Μεγάλη Ἑλλάς» » 1.—
«Σταυραετός» » 7.50
«Μαρουσιωτάκι» » 10.—
«Αἰθαλής» » 15.—
Γεώργιος Τουλούζας » 9.—
Προηγούμενη εἰσφορὰ κατὰ τὸ 69ον Δελτίον (ἴδε φύλ. 30ον) Δρ. 17.909.30
Ἐν ὅλῳ μέχρι 28/6/26 » 18.185.80
(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 4.800 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσόκαν-
θον, ἄ. (ΚΚ). Ἀτρόμητος Ἀμα-
ζών, κ. (ΦΓ). Ἑλληνόπαις, ἄ.
(ΙΑ). Πρίγκιψ, κ. (...)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: "Ὀνειρο τῆς Κύπρου (καλὸ ταξίδι καὶ μὴ μὲ ξεχνᾶς!) **Αἰωλὸς** Ἑλληνα (αὐτὸ τὸ Αἰ-
νίγμα τῆς Στάμπας πού μοῦ ἔστει-
λες, δὲν εἶναι καθόλου ὁμορφο, οὐ-
τε κατὰλληλο γιὰ παιδιὰ. κι' ἀ-
πορῶ πὼς τὸ ἔχει τὸ "Ὁρθογρα-
φικόν σου" πῆς σὸν ἀδελφὸ σου
δὲι ὁ κ. Ξ. δὲν εὐκαιρήσας ἀκόμα,
ἀλλὰ θὰ τοῦ γράψῃ) **Εὐδοκίαν Δ.**
Πισπινῇ (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ
ὅλα' χαίρω πὺρ ὅλες ἐκεῖ οἱ δια-
πλασοποῦλες πῆραν ἄριστα.) **Κρι-
νόλευκην Νεραΐδαν** (τὴν εὐχή μου
σοὺ τὴν ἔστειλα, περιμένω τὰ πο-
τελέσματά' **Ροδόλευκην** (ἐστέ
ἐκεῖ ἔχετε σωστὴ ἀνοιξή' ἀλλὰ ἐ-
μεῖς ἐδῶ φηνόμαστε τὸ γραμμα-
τάκι σου δροσιὰ.) **Ακούραστον**
Ἐφευρέτην (λοιπὸν καλὸ ταξίδι
καὶ περιμένω ξεσπάθωμα κι' ἀπ'
ὅλα.) **Ἑλ. Ρουσάκη** (ἔστειλα
8 τετράδια' ναι, τὸ ἔρω δι-
εὐχρονος περγᾶ, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν εἶ-
ναι «εὐθετος», τί νὰ γίνῃ; ὡς τό-
σο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέ-
ρο.) **Νίκων Π. Βαρέλλαν** (σὲ συγ-
χαίρω γιὰ τὸ ἄριστα.) **Διαβολεμέ-
νο Ροδίταν** (καλὴ ἐπιτυχία' τὰ
ἔλαβα.) **Παιδί τῆς Ὀλυμπίας**
(εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) οἱ Ἀ-
σκήσεις ὅμως δὲν στέλλονται μία-
μιά' ἰδὲς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ.) **Καραμελίτσαν** (ἀν δὲν τὰ
εἶδες σ' ὁ Δελτίο τοῦ Ἐράνου, θὰ
πῇ ὅτι δὲν τὰ ἔλαβα.) **Ἡρώα τοῦ**
Μοριᾶ (τὸ ἐνέκριναν' περιμένω)

Μινώταυρον (χαίρω πολὺ, ἔστει-
λα καὶ περιμένω) **Ἐβαν** (χαίρω
πού εἶσαι τώρα καλὰ ναι, κατὰ-
λληλα θὰ ἦταν αὐτὰ' ἀλλὰ κομμάτια
γιὰ τὴν Σελίδα δὲν δέχομαι πρὸς
τὸ παρὸν' ἀργότερα.) **Ἰωάν. Ἀ-**
λεξάτο (ὅχι' μόνο τὶς Μικρὲς
'Ἀγγελίες.) **Φουρτουνασμένην**
Θάλασσαν (δὲν θὰ ἦλθε ἀκόμα ἡ
σεισά του.) **Ἀπάγονον Ἡρώαν**
(ἔλαβα ἀπὸ τὸ **Γλυκὸ Χαμόγελο**
τὴν παραγγελία σου) **Λυκόκυ-
λον** (δὲν ἔχει νὰ κάνῃ' ὁ Διαγω-
νισμὸς τῶν Ἀύσεων εἶναι ἀνεξάρ-
τητος' ὥστε θὰ λύσετε καὶ τὶς Ἀ-
σκήσεις τῶν δυὸ προηγούμενων φύλ-
λων, ἅς εἶναι ἀπὸ Συλλογῆς πα-
λαιότερου Διαγωνισμοῦ) **Δευκὴν**
(γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλῃς!) **Ταρ-
ζάν** κτλ. κτλ.

**Βεατρίκην, Σταυραετόν, Ἀγ-
γελον** (ἔστειλα.)
Καραμελίτσαν, Ἀκούραστον
Ἐφευρέτην, Μυγχαόουζαν, Ἑλ.
**Ρουσάκη, Νάκισσον, Βυζαν-
τινὸν Ἀστρον, Παιδί τῆς Ὀ-**
λυμπίας, Ραϊμόνδον Μπονέρ,
Φουρτουνασμένην Θάλασσαν,
Ἀρίωνα, Κεφαλωνιτάκι, Μι-
χαήλ Δέφνερ, Ἡλιόβγαλην,
Χρυσοθήραν, Δευκὴν, Αἴελλαν
καὶ **Χαμίν** (Π. Πνεύματα καὶ
κομμάτια σας διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.,
σταλμένα πρὶν ἀπὸ τὴν Δήλωσή μου
ὅτι δὲν δέχομαι πιά κομμάτια, τὰ
ἔλαβα καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ
σειρά των.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 26 Ἰουνίου θάπαντήτω σὺ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Σεπτεμβρίου)

Συνεχίζεται ἡ δημοσίευσίς Ἀ-
σκήσεων ἀπὸ τὰς συλλογὰς τοῦ
226ου Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν
Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1926.

480. Δεξιόγραφος

Γνωστὴ πόλις τῆς Γαλλίας
Μ' ἓνα σύνδεσμο κοινῷ,
Στρατηγὸ τῶν Ἀθηναίων
στὸ λεπτὸ.
Σκανδαλιάρ

481. Στοιχειοτονόγραφος

Ἀπὸ κράτος τῆς Ἀσίας
Ἀν τοῦ κόμης τὴν οὐρά
Καὶ τὸν τόνο του ἀνεβάσης,
Τὸνομα γνωστῆς Ἁγίας
θὰ μᾶς κάνης μιὰ χαρὰ
Καὶ ὁ ἴδιος θὰ θαυμάσης.
Γ. Γ. Σ.

482. Μεταγραμματισμός

Κάποιον μικρὸ πλεούμενον
Ἐνα του γράμμα ἀλλάζει
Καὶ σὲ μιὰ πόλιν ἀξαφνα
Τῆς Βουλγαρίας ἀράζει.

483. Δημῶδες Αἰνίγμα

Πράσινος ὁ πύργος,
Κόκκινα σιντέφια,
Κι' ὅλο Ἀραπάδες
Κατοικοῦνε μέσα.
Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

484. Μωσαϊκὸν

Δὲν χρειάζεται ὁδὸ μάγος:
Βόλγας, Δούναβι καὶ Τίγρις
Καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ὁ Τάγος,
Ἀπὸ ἓνα τῶν δαγεῖζον
Κι' ἄλλον ἓνα σχηματίζουν.
Φωτιά

485. Ἀστὴρ

* * * Ὁριζοντίως ποτα-
* * * μὸς τῆς Γαλλίας
* * * καθέτως φυτὸν δι-
* * * αγωνίως πλανήτης
* * * καὶ ἐθνικὸς εὐερ-
* * * γέτης ἰδρυτῆς ὁμο-
* * * νύμου Σχολῆς.

486-490. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος
εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἔτος, ἔλος, ὄρος, ὄνος, Ἰανός.

Ἀναδρομῆς τῆς Ἀττικῆς

491. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ἑ-
τοίμων λέξεων ἀποτελοῦν ἐν-
δοξον πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα γράμ-
ματα ἀρχαιότατον αὐτῆς βασιλεῖα:
1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς 2, Εἰς
τὸν 30. ιωάννην 3, Ἀρχαῖος
ποιητής 4, Ποταμὸς τῆς Ρωσ-
σίας 5, Αὐτοκράτορ τῆς Ρώμης
6, Μέρους τοῦ πλοίου.

Γλυκὸ Χαμόγελο

492. Ἑλλητισσύμφωνον

ε - ου - ια

493. Γριφὸς

ελ ελ
σιβ τί; ὦ!
ελ ελ
Λίβιος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

494. Ἐνίγμα

Au printemps je te rejoins;
En été je te rafraichis;
En automne je te nourris;
En hiver je donne chaud
A toi comme au fourneau.
Αἴας Ματαράγκας

495. Cinéma-Rébus

Ψυχὴ καὶ γελᾷ πῶς;
Σουλεῖκα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

223. Δανάη (Δάν, ἀεί.) — 224.
Φαζὸς (φά, Κῶς.) — 225. Κούβα
Βακού. — 226. Ἡ ἀράχνη.
227. Α — 228. ΘΕΣ.

Ι Ο Ι
Κ Ρ Η Τ Η
Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν
Α Α Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Α
Τ Ε Λ Ε Σ Τ Α Ι Κ Ο Σ Ἰ λῖας.)

229-233. Διὰ τοῦ Τ: τυρός, τερ-
σός, νότος, τάφος, τρύπος.

234. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (Λίψ, ΠΥ-
θων, Στ. Σωτορίς, Ἀδ. Ἀστος, Κί-
μων, Θουκυλίδης, Ἀρταξέρξης,
Σπερχεῖος, Ἀμαζόνιος.) — 235.

Οἶος ὁ πατὴρ τοιοῦτος καὶ ὁ υἱ-
ός. — 236. Ὑπὲρ πᾶν ἡ πατρίς

(ὑπὲρ Πᾶν εἶπα τρίς.) — 237-239.

1, Abricotier (abri cotier.) 2,

Oranger (or, rangé.) 2, Peu-
plier (peut plier.) — 240. En

desespoir la vertu croit. (en des
S poire, la vertu, croix.)

Εὐχάριστο καλοκαίρι

περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι

μὲ τὸμους «Διαπλάσεως»

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ περὶ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χριστιανὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—451)

Διαπλασοποῦλες, Διαπλασοποῦλα, δεχθῆ-
τε κι' ἕνα ἄλλο ἀδελφὸ σας πού εἰσερ-
χόμενος σὸν κύκλο Σας σᾶς ἀπευθύνει ἐν
καρδίῳ χαιρετισμόν. Χρυσάκανθον

(ΚΣΤ'—452)

Νανέτα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας τῆς

(ΚΣΤ'—433) σᾶς ἔστειλε Μ. Μ. Περι-
μένο. Θυμίζω (ΚΣΤ'—6).

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ

(ΚΣΤ'—453)

Ο ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ θὰ δώσῃ μιὰ μικρὴ διά-
λεξη γιὰ τοὺς φίλους του. Ὅσα Δια-
πλασοποῦλα θέλουν νὰ παρερρεθοῦν, ἅς
γράψουν στὴ διεύθυνση: Γ. Κανελλόπου-
λον, Poste-restante Ἐνταθά.

(ΚΣΤ'—454)

Διαγωνισμὸς Καρτῶν «Μικρῶν». Βρα-
βεῖα δῶς: Α, δύο ἐκλεκτὰ βιβλία, Β, ἓν.
Προθεσμία ἐνός μηνός. Δις: Γ. Πα-
παγεωργίου, Λέβδα (Ἀνδριτσάνης).

Παιδί τῆς Ὀλυμπίας

(ΚΣΤ'—455)

«ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

ἡ λήψη μας, φιλόσοφον, ὅχι νὰ ἐλπίσω-
με τώρα; — Κισσέ, ἐνὰς μὴνας πέρα-
σε... — Εὐκατρίδην, στείλαμε καταλό-
γους γραμματισμῶν, ἐχρηστίως κάθε
πληροφορία. — Κέρβερε?

(ΚΣΤ'—456)

ΑΡΗ, μὲ νήπια δὲν στοιχηματίζω. Αὐγε-
νοῖρ, — (ΚΣΤ'—457)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΣΤ'—1309)

Ἐνεκεν ὀλίγων ἀπαντήσεων βραβεύω
μόνον τοὺς «Παλιόττους».

(ΚΣΤ'—458)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Στείλετε ἄγραφες καλλιτε-
χνικὰς κάρτας στή: Φιλόσοφον, Ἀν-
δρον. Οἱ καλότερες θὰ βραβεύωνται.

Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΗ ἀλληλαγραφεῖ μὲ ὅλους.

(ΚΣΤ'—459)

Γουλιέλμ Τέλλε, νομίζω ὅτι δὲν κάνεις
καθόλου καλὰ νὰ διδῃς εὐχὰς ἀπὸ τὰς
ὁποίας σὺ μόνον καὶ οἱ φίλοι σου ἔχουν ἀ-
πόλυτον ἀνάγκην.

ΤΟΥΤΑΓΚ-ΑΜΟΝ

(ΚΣΤ'—460)

Μπαίνοντας σὸν σαλόνι τῆς Διαπλάσε-
ως, χαιρετῶ ὅλους.

Πρίγκιψ

(ΚΣΤ'—461)

Δράχο, μὲ γειά σου, τί γίνεσαι; Τὰ βί-
βλια τὰ ἄφισα εἰς τὴν Mrs Mini' τὰ
πῆρες;

(ΚΣΤ'—462)

Κίτσο, πότε θὰ ἔλθῃς; Ἐξοχα.

Πρίγκιψ

(ΚΣΤ'—463)

Νέος Τιμονατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους

ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς

πέντε: 7ος, 22ος, 14ος, 18ος καὶ

19ος. Ἐκαστὸς τόμος δρ. 25,

ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος

δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν

καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος

ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος

δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς

ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν

δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15

ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε

ραμμένος.